

วิชาเพื่อสรรพสัตว์

ในการศึกษาวิชาธรรมกายนั้น วิชาแรกที่ต้องเรียนคือ การระลึกชาติ ซึ่งเป็นการย้อนหลังสาวไปหาเหตุว่า ก่อนเรามาอยู่ตรงนี้ เรามาจากตรงไหน มาทำไม มาเมื่อไร มาเพื่อทำอะไร และทำไปถึงไหน แล้วดูอีกว่าจากนี้ต้องทำต่อไปอย่างไร ซึ่งคุณยายเอง

ก็มีโอกาสได้ระลึกชาติหลังของท่าน โดยเห็นเป็นเรื่องราวว่าก่อนที่จะมาเกิด ท่านเป็นกายละเอียดมาจากที่ใด แล้วก็สืบสาวเรื่องราวย้อนหลังกลับไปได้อีกยาวไกลอย่างไรขอบเขต

หลังจากเรียนเรื่องการระลึกชาติแล้วก็เรียนเรื่องกฎแห่งกรรม หรือ Law of Karma เพื่อให้เราหายสงสัยในเรื่องกฎของการกระทำ เราจะหายสงสัยต่อเมื่อเข้าถึงพระธรรมกายและได้ศึกษาวิชาธรรมกาย วิชาเกิดขึ้นได้เมื่อเราเข้าถึงพระธรรมกายที่ละเอียดจากนั้นจึงเรียนเรื่องการปราบมารประหารกิเลสให้สิ้นเชื้อไม่เหลือเศษ ดูสาเหตุแห่งความทุกข์ของชีวิตตนจนกระทั่งรวมไปถึงชาวโลกและสรรพสัตว์ทั้งหลายเรียนโดยสาวกันไปจนถึงต้นเหตุว่า มาจากที่ไหน ผลจึงเกิดอย่างนี้ ทำให้มีภพ มีชาติ มีการเวียนว่าย

ตายเกิด มีความแตกต่างในหลากหลายลักษณะ
ทำไมจึงมาเกิดเป็นมนุษย์ ทำไมหม่อมมนุษย์จึงมี
ความแตกต่างในลักษณะของรูปร่าง ลักษณะของ
ความเป็นอยู่ ทรัพย์สมบัติ เชื้อชาติ ศาสนา เผ่าพันธุ์
ขนบธรรมเนียม วัฒนธรรมประเพณี หรือรายละเอียด
ปลีกย่อยต่างๆ มากมาย สิ่งเหล่านี้เป็นมาอย่างไร
เกิดขึ้นได้อย่างไร แต่เดิมมีความแตกต่างกันหรือไม่

การศึกษาวิชาธรรมกายจะดำเนินไปเช่นนี้
และยังช่วยแก้ไขทุกข์ภัยของมนุษย์รวมถึงสรรพสัตว์
ทั้งหลาย ซึ่งคำว่าสรรพสัตว์ทั้งหลายนั้นครอบคลุม
ทุกชีวิต ทั้งในภพสาม คือ มนุษย์ เทวดา พรหม
อรูปพรหม ในอบาย กระทั่งถึงโลกันตนรก ซึ่งเป็นที่
ขังสัตว์นรก ตรวจสอบดูอีกว่าใครเป็นผู้สร้างสิ่งเหล่านี้
สร้างอย่างไร เป็นอย่างไร แล้วจึงแก้ไขทั้งทุกข์โศก

โรคภัย เศรษฐกิจตกต่ำ แม้แต่สงครามที่เกิดขึ้น ก็พยายามป้องกันไม่ให้เกิด แก่ไขสารพัดเรื่องใน โรงงานทำวิชา ซึ่งอาจดูเป็นเรื่องเหลือเชื่อ แต่ทั้งหมด ก็เป็นความจริง เป็นสิ่งที่พระเดชพระคุณหลวงปู่ คุณยาย และผู้ทำวิชาได้กระทำกันตลอดมา

การศึกษาวิชาธรรมกายเป็นเรื่องที่ละเอียด ลึกซึ้ง ผู้ศึกษาจะต้องมีจิตบริสุทธิ์และไม่มีอะไร เหนียวรัง ไม่เกาะเกี่ยวกับเรื่องคน สัตว์ สิ่งของ จึงจะ สามารถรู้เรื่องราวภายในซึ่งเป็นสิ่งที่เหลือวิสัยและ ยากต่อการเข้าใจ การนึกคิดตันเดา การหาหลักฐาน อ้างอิง หรือการให้เหตุผลด้วยวิธีธรรมดาตามอย่าง ศาสตร์ของมนุษย์ทั่วไป เป็นสิ่งที่อยู่นอกเหนือ การศึกษาค้นคว้าโดยนักการศึกษาและปราชญ์ทาง พระพุทธศาสนา

ในครั้งพุทธกาล พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงเก็บใบไม้ขึ้นมาหนึ่งกำมือและถามพระภิกษุว่า ใบไม้ในกำมือของพระองค์กับใบไม้ในป่าประดู่ ส่วนไหนมีมากกว่ากัน ภิกษุตอบว่าใบไม้ในป่าประดู่มีมากกว่าใบไม้ในกำมือ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าจึงตรัสว่า สัพพัญญุตญาณของเรานั้น รู้แจ้งเห็นแจ้งแทงตลอดในสรรพสัตว์และสรรพสิ่งทั้งปวง โดยไม่มีขอบเขตจำกัด แต่สิ่งที่เรานำมาสอนเธอนี้เป็นเพียงส่วนอันน้อยนิด เพื่อเป็นทางหลุดพ้นจากกิเลสอาสวะ ภพทั้งสาม และกฎแห่งกรรม เป็นไปเพื่อทำพระนิพพานให้แจ้งเท่านั้น วิชาธรรมกายจึงเป็นทั้งใบไม้ในกำมือของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และใบไม้อื่นๆ ในป่าประดู่ลาย ซึ่งแม้พระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะทรงทราบ แต่ก็ไม่ได้นำมาสั่งสอน เพราะพระองค์ทรง

มุ่งหวังให้เหล่าสาวกหมดกิเลสแล้วเข้าสู่นิพพานเป็นหลัก ดังนั้นวิชาธรรมกายอีกส่วนหนึ่งซึ่งเป็นประดุจใบไม้ในป่าจึงรู้จักกันอยู่แต่ในขอบเขตจำกัดของผู้ที่มีมโนปณิธานในการปราบมารและนำพาสรรพสัตว์ทั้งหลายไปสู่ที่สุดแห่งธรรม คือในหมู่ผู้ปฏิบัติในโรงงานทำวิชาเท่านั้น นอกจากนี้แล้วก็รู้จักกันอย่างผิวเผินว่า ธรรมกาย คือพระรัตนตรัยภายใน เป็นที่พึ่งที่ระลึก มีอานุภาพสามารถพาไปเยือนนรกสวรรค์และนิพพานได้เท่านั้น

